Latura ascunsă a leadershipului

On Ianuarie 26, 2017

Examinează-ți viața printr-o selecție subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepția despre adevărurile profunde ale ființei tale.

- Va să zică dumneavoastră credeți în Dumnezeu? întrebă Caderousse, grav rănit. Pentru mine, Dumnezeu nu există !

- Dacă aș fi avut nenorocirea să nu cred până acum, răspunde Monte Cristo, aș crede acum, uitându-mă la tine cum suferi de moarte !

Ascultă, îi spuse mai departe abatele, întinzându-și mâna spre rănit ca și cum ar fi vrut să-i poruncească credință: iată ce a făcut El pentru tine. Dumnezeul acesta pe care refuzi să-l recunoști în clipa cea de pe urmă a vieții tale: ți-a dat sănătate, putere, o muncă sigură, și chiar prieteni. În sfârșit, ți-a dat viața așa cum trebuie s-o aibă omul ca să fie blând, cu liniștea și conștiința îndeplinirii dorințelor lui firești. În loc să folosești darurile Domnului, atât de rar hărăzite de el pe deplin, tu iată ce ai făcut: te-ai lăsat pradă trândăviei, invidiei, trufiei, beției, și în beție ți-ai trădat unul din cei mai buni prieteni.

- Ce preot ciudat sunteți dumneavoastră, care-i deznădăjduiți pe muribunzi în loc să-i consolați !

- Ascultă - continuă Monte Cristo - când ți-ai trădat prietenul, Dumnezeu a început, nu să te lovească, ci să te prevină !

*O a doua bogăție nesperată a coborât din cer asupra ta, ți-ai regăsit din nou banii și liniștea, puteai să reîncepi să trăiești viața la care ai visat. Și atunci, nelegiuitule, atunci ai început să-l mânii din nou pe Dumnezeu. Ai devenit și mai lacom, și mai trufaș, și mai egoist, și mai lipsit de duh. „N-am destul", îți spuneai, când aveai mai mult decât avuseseși vreodată, și ai săvârșit o a treia nelegiuire, fără rost, fără scuză. Iar Dumnezeu nu te-a mai răbdat și te-a pedepsit. **

Leadership: Ești nevoit să generezi o înțelegere superioară din interiorul cauzei stărilor tale de „orbire" și nu din afara unor condiționări secundare, pentru a te recunoaște apropiat de natura lui Dumnezeu?

Omul care își examinează viața printr-o selecție subtilă a întâmplărilor semnificative, la deschiderea către ceea ce deseori zguduie conștiința și percepția despre adevărurile profunde ale ființei sale, nu are ca suport de autoevaluare darul unei viziuni mai clare, nici darul unei minți extrem de intuitivă, înclinată spre cercetare. Poate că întreaga poveste a vieții trebuie examinată ca o selecție semnificativă de fapte și întâmplări subtile, de care conștiința omului opune sau nu rezistență, printr-o deschidere a sufletului spre cele înalte și luminoase care vin de la Dumnezeu, dar omul deseori nu lasă loc adevărurilor dureroase despre el însuși să iasă la lumină. Astfel, el se face vinovat de ipocrizie.

Completând tabloul unei vieți care își finalizează experiențele și își încheie zbuciumul unei stări de veghe sau de revoltă din înfruntarea tuturor provocărilor, omul acesta se vede constrâns să-și proiecteze complexitatea spirituală asupra a ceea ce formează obiectul unei judecăți de fond, universale. Din care nu lipsește, bineînțeles, frica de pedeapsă, conștiința

păcatelor săvârșite. Iar conștiința, numaidecât, înseamnă să accepți inevitabilul unei confruntări fata în față cu dreptatea lui Dumnezeu.

Întotdeauna omul care își propune să reveleze adevărurile care îl alcătuiesc, se vede pus în relație cu ceea ce vine din exterior, cu ceea ce i se aduce la cunoștință, cu ceea ce i se amintește în momentele de cumpănă, pentru a deveni protagonistul unui nou început sau al unui final tulburător. A te recunoaște apropiat de natura lui Dumnezeu înseamnă să accepți că tot ceea ce faci cu tot ceea ce ți se întâmplă este un test al propriei tării lăuntrice, al propriei credibilități, al propriului suflet, în fața unui destin care impune mai întâi suferința, apoi bucuria.

Leadership: Evenimentele la care iei parte reprezintă interacțiuni ale unui Egou supradimensionat cu o formă trăire excepțională a vieții, măsurate independent dintr-o conștiință care pleacă din potențialitatea unui fenomen de profunzime?

Iar una din trăsăturile realismului unui om care își sondează adevărurile rezidă din suma celor două instanțe ale modelului de tranziție spre o nouă realitate:

O instanță numită *„ Călăuză "*, provenită din conjunctura evenimentelor cu gust de remușcări, care îl ajută să epuizeze posibilitățile propuse de integrarea într-un scenariu trist. Și o instanță numită *„ Navigator "* care conține o referință despre ceea ce trebuie să se întâmple ca omul să înțeleagă adevărata valoare a ceea ce se dorește corectat prin experiența directă și imediată.

Valabilitatea puterii tale de a-ți construi o viață semnificativă, care preîntâmpină posibilele dizarmonii în formarea personalității, se conturează din necesitatea de a-ți însuși propriile experiențe în forma unei recapitulări. Şi, mai departe, putem vorbi despre un fenomen de porofunzime sesizabil la nivel de latură vulnerabilă a personalității în cazul în care tot ceea face un om are ca efect o îndepărtare de la comuniunea cu Dumnezeu sau chiar o rupere a acestei comuniuni.

La fel cum proceda Napoleon Bonaparte, obișnuiește-te să recapitulezi la sfârșitul zilei evenimentele importante, și gândește-te ce anume a constituit o excepție de la regulă, o coincidență, o intervenție divină, o avertizare sau o presimțire ! Poți să găsești o corespondență plină de sens între toate acestea?

Ei bine, Napoleon nu a luat în considerare niciun semn, Egoul său fiind supradimensionat de un orgoliu parșiv, de corsican, și a ajuns să recunoască la finalul vieții, prin durerea suferită în singurătate, că există un Dumnezeu care nu iartă abaterile de la legile sacre.

Leadership: Rezonezi cu ceea ce se numește "trăirea vinei" care îți permite o atitudine de respect a valorii care depinde de acordul credinței într-o Putere Superioară, sau ești mărginit la idei precum "oblonul tras nu lasă lumina să pătrundă înlăuntru" ?

Acest gen de explorare de sine, provocată de contradicțiile dintre cele bune și cele rele, care străbat întinderile infinite ale unor secvențe existențiale semnificative din trecut, pune în funcțiune acea libertate a spiritului care îl împinge pe om într-o anumită conjunctură. Și îl face apt de a se constitui ca temei pentru angajarea răspunderii sale în condițiile exclusive ale unor năzuințe de înălțare peste trăirea zilnică cuprinsă în marginile strâmte ale nevoilor și grijilor.

Tot așa cum alergiile trec, dar nu se vindecă total, tot astfel anii trec, dar sentimentul oarecum neliniștitor al unei fapte de mult întâmplate se reîntoarce. Însăși Ego-ul nu iartă

faptele și fundamentele care le-au generat.

Trăirea vinei, a lipsei de temei a vieții, a resentimentului, apăsarea inimaginabilă a abandonării, iată câteva din semnalele că te raportezi la o experiență care s-a întâmplat să cuprindă proverbul: „Dă-i omului mintea de pe urmă, adică înțelepciunea finală înainte de a se întâmpla ceva."

Omul care se apropie de desăvârșire este cel care experimentează „trăirea în trezire". Așadar, încearcă să înțelegi motivele care stau la baza faptelor tale, chiar dacă nu ești pregătit să înfrunți adevărurile despre tine însuți. Cel de Sus veghează, și nu iartă.

Latura ascunsă a leadershipului privește forma propriei tale existențe care se întoarce împotriva fondului pe care te-ai clădit. Fă un pas înainte spre întărirea puterii de a se comporta ca un om responsabil, nu ca o oaie care nu se împotrivește celui ce o tunde.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/latura-ascunsa-a-leadershipului.html